

Ce Spune Biblia Despre Cosmetice si Bijuterii

Written by Joe Crews

Titlul în engleză: Wat the Bible says about COLORFUL COSMETISC & JEWELRY

Copyright 1970, Publicat de Amazing facts, Inc., P.O.Box 680, Frederick, MD 21701

Coperta: Allen Hrenyk

- 1.Religia - ca scară de incendiu
  - 2.Cosmetice și bijuterii
  - 3.Pietre de încercare
-

1.Religia - ca scară de incendiu

Una din plângerile cele mai frecvente și mai greșite împotriva religiei este în legătură cu restricțiile ei. În aceste vremuri de libertate, în care este la modă dictonul “fă ce-ți place!”, oamenii au dat frâu liber satisfacerii de sine. Această atitudine s-a infiltrat și în religie. Membrii Bisericii și ne-membrii par a fi în căutarea aceluiași lucru: o religie care să nu se atingă de drepturile și libertatea personală. Într-o clipă se nasc suspiciuni împotriva oricărei doctrine care cere renunțarea la vreun lucru.

Cum acest spirit liberal a devenit foarte puternic, mulți membri ai Bisericii au început să critice standardele spirituale susținute de Biserică. Stânjeniți de linia de demarcație dintre Biserică și lume, și nevoind să sufere stigmatul social de a fi o minoritate deosebită, acești membri caută să justifice compromisul lor în cadrul standardelor creștine. Ei spun că Biserica a devenit prea îngustă și legalistă și că mulți oameni valoroși ezită în unirea lor cu Biserica tocmai datorită acestei impunerii arbitrare a regulilor.

Dacă aceste plângeri sunt valide, atunci ar trebui făcute unele schimbări în doctrinele Bisericii. Dacă nu sunt valide, atunci avem o disperată nevoie să știm cum să prezentăm standardele Creștinismului potrivit învățăturilor Scripturii. Cu alte cuvinte, trebuie să știm dacă regulile sunt făcute de Dumnezeu sau de Biserică. De asemenea trebuie să mai știm dacă ele sunt interziceri arbitrare sau rânduiești divine date din iubire pentru fericirea noastră.

În contrast cu revolta populară împotriva oricărei legi care reglementează comportamentul individului, trebuie să luăm în considerare ceea ce spune Biblia despre viața creștină în general și despre învățăturile morale în special. Ce legătură este între dorința după libertate personală și standardele Cuvântului lui Dumnezeu? Să presupunem că ceea ce spune

Biblia este prezentat cu toată dragostea și stăruința de către un înger din ceruri. Ar putea fi mai ușor pentru oricine să asculte și să împlinească?

Să raționăm. Calea spre viață veșnică nu este ușoară, nici cu flori. Isus a spus de multe ori acest lucru, așa că nu ne putem face că nu înțelegem. El a spus: “Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Mat 7,14). Unul din primele principii ale creștinismului este negarea de sine. El a spus: “Apoi a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.” (Luca 9,23). A fi creștin înseamnă a fi cu totul predat. Parabola despre mărgăritarul de mare preț și negustor descoperă că trebuie să fim binevoitori să investim orice lucru pe care-l avem pentru a obține premiul extraordinar al vieții veșnice. Dacă vom permite vreunui lucru sau vreunei persoane să se interpună între noi și voința lui Hristos, nu putem fi salvați.

Suntem noi vinovați de a fi scăzut prețul uceniciei astfel că oamenii nu pot vedea că drumul este îngust și restrictiv? Isus a spus: “Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14,33). Tânărului bogat Isus i-a spus că îi lipsea un singur lucru ca să fie pregătit pentru cer, și el n-a fost gata să facă acel singur lucru. El trebuia să renunțe la averea lui dacă voia să fie salvat, dar nu a fost dispus să facă acest lucru. El a iubit mai mult averea decât pe Domnul, și a plecat cu părere de rău, dar era pierdut. Poziția lui Isus era hotărâtă în acest punct, deoarece a zis cu altă ocazie: “Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.” (Mat 10,37).

Cred că suntem atenți la felul amabil, plin de tact și de iubire în care prezentăm cerințele lui Hristos bărbaților și femeilor. Dar de asemenea cred că este o mică diferență în felul cum prezentăm aceste lucruri celor care nu-L iubesc pe Isus. Greșeala nu stă în mesaj; o parte din greșeală este în modul cum predicatorii prezintă problema; dar în cea mai mare parte greșeala este în atitudinea celor care sunt răzvrățiți împotriva adevărului deoarece adevărul cere un oarecare grad de lepădare de sine.

Hai să ilustrăm faptul cum simțăminte și atitudinea personală sunt cele care produc necazuri. Căsătoria este cea mai restrictivă experiență pe care orice ființă umană și-o asumă voluntar, în afară de legământul spiritual cu Hristos. Bărbatul promite să renunțe la multe din simpatiile și obiceiurile dinainte. El renunță la libertatea sa, la posibilitatea de a comunica cu alte fete, și se leagă în mod solemn de una, pentru tot restul vieții. Mireasa face de asemenea angajamente restrictive asemănătoare, și este de acord să uite de toți ceilalți datorită credincioșiei pentru bărbatul ei. Legământul nunții este fără îndoială printre cele mai restrictive și rigide angajamente pe care oamenii le fac în tot cursul vieții lor. Dacă restricțiile și regulile sunt cauza atâtor nenorociri, atunci nunta este cea mai mizerabilă și nefericită experiență. Dar nu este așa! Nunta este un eveniment foarte fericit! De ce? De ce este mireasa așa de radioasă când își declară legământul de credincioșie? Cum poate mirele să fie așa de fericit să facă niște promisiuni care să inhibe multe din activitățile sale în tot restul vieții? Răspunsul e simplu. Ei se iubesc unul pe altul. Datorită atitudinii și simțămintelor lor unul pentru altul, ei acceptă cu bucurie restricțiile.

Ați auzit cumva vreo mireasă plângându-se după ceremonie? Probabil nimeni n-a auzit din gura vreunei mirese cuvinte pline de amărăciune ca acestea: “Acum nu mai pot să corespund cu Jim sau cu Andy... Nu e cinstit! Statul mă forțează să fiu fidelă soțului meu.

Această afacere este prea restrictivă!”... Nu a auzit nimeni astfel de cuvinte. Și nici n-ați auzit vreun mire plângându-se că de acum trebuie să dea din salariul lui o parte pentru întreținerea soției. E adevărat că legea cere acest lucru sub pedeapsa cu închisoarea, dar lui nu-i pasă de lege. Opinia publică este gata să condamne mireasa dacă ea comite adulter, dar ea nici nu se gândește la această posibilitate. Ei sunt îndrăgostiți și dragostea schimbă toate lucrurile. Ei sunt credincioși unul altuia nu de teama pedepsei, sau pentru că nu le place reproșul. Ei sunt credincioși deoarece fiecare vrea să placă ființei pe care o iubește așa de mult.

Cei mai nenorociți oameni de pe pământ sunt cei care s-au căsătorit și nu după multă vreme nu se mai iubesc unul pe altul. Acolo este iadul pe pământ. Ei se mânie și se plâng contra restricțiilor și a lucrurilor impuse. În mod asemănător, membrii nefericiți ai Bisericii în toată lumea sunt cei care sunt căsătoriți cu Hristos prin botez, dar nu Îl iubesc. Adesea ei condamnă cu amărăciune Biserica și pe instructorii ei pentru că le impun o religie îngustă și restrictivă.

Dar este religia sau pastorii de vină? Adevărul trist este că acei oameni n-au intrat niciodată într-o relație personală de iubire cu Isus, care este esența adevăratei religii. Mulți din ei au învățat versetele biblice ale studiilor pregătitoare și sunt capabili să explice ordinea evenimentelor finale, dar ei nu au nici o întâlnire cu Isus Hristos. Probabil că n-au avut ocazia, de-a lungul perioadei de îndoctrinare, s-au nu au ales să accepte adevărata a religiei inimii. Nu este vorba de un set de reguli sau de o listă de doctrine, ci de o adâncă implicare în dragostea aceea plină de spiritul sacrificiului față de Isus Hristos.

Mulți nu și-au precizat motivul pentru care sunt membri. Ei au acceptat religia ca pe o scară de incendiu. Ei fac anumite lucruri numai pentru că le este teamă de focul de la capătul lumii. Ei slujesc Domnului cu teamă, deoarece tremură la gândul că ar putea fi aruncați în iazul de foc. Nu e de mirare că au fețe lungi și posomorâte... Ce pervertire a adevărului! Creștinii ar trebui să fie cei mai fericiți oameni din lume – mai fericiți decât mirii în ziua nunții. Creștinul iubește pe Isus chiar mai mult decât își iubește soția și familia.

Credeți că poate fi fericire într-o casă unde soția pregătește în fiecare zi mâncarea preferată a soțului deoarece se teme că el ar putea da divorț? Relațiile de căsătorie ar avea mult de suferit sub asemenea simțăminte. Ea pregătește mâncarea preferată soțului pentru că îl iubește și vrea să-i facă plăcere. Când se apropie ziua de naștere a soției, un soț creștin plin de dragoste este atent să înțeleagă care este o dorință a soției. Și de obicei, nu stă pe capul ei ca să afle. El îi cumpără acel dar, plin de bucurie, deoarece o iubește și vrea să-i facă plăcere. În același mod, creștinul caută zilnic în Biblie pentru a descoperi ce Îi place Domnului. El va căuta mereu semne și indicatoare pentru ceea ce Îi este plăcut Celui pe care-L iubește cel mai mult. În Efeseni 5,10, apostolul Pavel spune: “Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului”, dar într-o traducere mai modernă se spune: “Căutați totdeauna să găsiți ceea ce place cel mai mult Domnului”. Ce frumos motto pentru fiecare creștin! În adevăr, aceasta este dorința cea mai mare a celor care iubesc pe Isus cu sinceritate. Nu ne mirăm că El a rezumat prima tablă a Legii prin cuvintele: “Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este prima și cea mai mare poruncă.” (Matei 22,37.38).

Motivul adevărat pentru care unii creștini se mânie și se plâng contra regulilor și a restricțiilor este că ei au doar atâta religie cât să-i facă nenorociți. Scopul “experienței” lor

religioasă este o continuă luptă de a se supune regulilor – efortul de a ține legea. Nu este nimic rău în a te supune poruncilor lui Dumnezeu, ca și un soț care se supune legilor statului pentru a-și întreține soția. Dar dacă cerințele legii sunt singurul scop al supunerii, atunci ceva este greșit la acel creștin sau la acel soț. Dragostea ușurează povara legii și face plăcut tot ceea ce ar fi o sarcină sau o restricție.

O mamă cu trei copii ducea o teribilă luptă ca să-i spele și să-i îngrijească. Ca cei mai mulți copii, năzdrăvanii se împotriveau tuturor regulilor de spălarea urechilor, de pieptănatul părului sau de lustruirea pantofilor. Era o luptă zilnică în care mama câștiga doar cu ajutorul palmei și al forței. Dar într-o zi, cel mai mare, aflat la prima adolescență, ieșea din cameră arătând ca un model de ordine impecabilă. Fiecare fir de păr era exact la locul lui, pantofii străluceau... Mama a rămas mută de uimire... Cu greu stăpânindu-și surprinderea și bucuria, s-a hotărât să nu spună nimic și să vadă care era motivul unei așa schimbări de situație. Răspunsul nu s-a lăsat mult așteptat. Chiar în ziua următoare, mama a aflat că o nouă familie se mutase în bloc, și era și o fată în acea familie. Probabil că fata nu-l văzuse pe Johnny, dar cu siguranță că el a văzut-o... Nu se putea spune că era vorba de dragoste care i-a schimbat atitudinea față de legile curățeniei, dar cu siguranță că n-a mai fost teama de autoritatea mamei.

Adevărul este că viața creștină nu se compune doar din ce să faci și ce să nu faci. Există cu siguranță restricții în căsătoria spirituală, așa cum există în căsătoria fizică. Dar acele restricții sunt impuse de dragostea care caută totdeauna să placă celuilalt. Creștinii care sunt îndrăgostiți de Isus sunt exuberanți, fericiți să mărturisească pentru El, și aceasta este calea adevăratei fericiri. Din nefericire există și un grup de membri ai Bisericii care sunt nenorociți că îndură ceea ce ar putea fi motive de bucurie. Ei sunt amărâți și se plâng că nu pot să mănânce ceea ce ar dori să mănânce și nu se îmbracă așa cum ar dori să se îmbrace. Ei condamnă Biserica pentru că îi forțează să renunțe la așa de multe lucruri. Religia lor este ca un om pe care-l doare capul. El nu este dispus să-și taie capul, dar se dă cu capul de pereți ca să se calmeze. Lipsa lor de bucurie pare să spună că religia este rezultatul unor comitete de predicatori sobri, înclinați să adune tot felul de reguli restrictive care să facă nefericiți pe bărbați, pe femei și pe tineri.

Este adevărat acest lucru? Ce putem spune despre principiile spirituale care compun doctrina standardelor creștine de viață practică? Este o lege arbitrară a Bisericii că nu trebuie să mergem la teatru? Este o hotărâre a lui Dumnezeu sau a oamenilor aceea că dansul nu este potrivit pentru un creștin? Dar cosmeticele și bijuteriile – plac sau nu plac lui Dumnezeu? Adevărul este că orice punct al credinței noastre trebuie bazat pe principiul împlinirii voinței lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Biblie. Dragostea pentru El ne va aduce totdeauna în fața întrebării: Cum pot eu să descopăr ceea ce este cel mai plăcut Domnului?

Răspunsul la această întrebare se găsește în acele texte Biblice care ne arată cu claritate cum să plăcem Lui mai mult decât nouă înșine. Ce spune Dumnezeu despre acest lucru? Nu contează ce spune predicatorul acesta sau acela, sau ce crede Biserica aceasta sau aceea despre el. Cea mai importantă chestiune este: Place sau nu place Domnului? Dacă găsim texte care ne spun că Dumnezeu nu aprobă un anumit lucru, atunci nu mai au loc dezbaterile. Noi Îl iubim așa de mult și nu riscăm ca să facem altfel. Plăcerea noastră este să

găsim și să executăm tot ce place Celui pe care-L iubim și de a elimina din viața noastră acele lucruri care nu-i plac.

Când oamenii se iubesc, nu au nevoie de tratate sau de ultimatum-uri. Ei caută cum să placă unul altuia. Cei care împlinesc prima și marea poruncă a lui Hristos nu resimt supunerea ca o povară. Dumnezeu caută pe cei care sunt sensibili la cele mai mici dorinți ale Sale. Lui nu-i sunt plăcuți cei care trebuie să fie continui împinși ca să facă voia Lui de teama pedepsei. Dumnezeu spune: “Eu - zice Domnul - te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta. Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine”. (Ps. 32,8.9).

Mulți creștini sunt niște urmași ai lui Hristos cu jugul la gât. Ei reacționează numai când sunt biciuiți și se supun doar de teama pedepsei. Dumnezeu spune: “Vreau să fiți modelați privindu-Mă”. Numai aceia care-L iubesc pe El și caută să-I fie plăcuți vor recunoaște iubirea muștrătoare din privirea Lui. Dacă vor studia Biblia cu singurul scop – de a descoperi ceea ce Îi place Lui – atunci se vor supune imediat voinței Sale. Aceasta este esența adevăratului creștinism – a armoniza orice aspect al vieții cu voința lui Dumnezeu, din iubire.

2. Cosmetice și bijuterii

După introducerea din capitolul 1, în care am văzut că dragostea trebuie să fie factorul care motivează standardele creștine, suntem acum pregătiți să vedem cum se aplică în practică acest principiu. Deși se poate analiza oricare din standardele Bisericii în felul acesta, vrem aici să acordăm atenție doar unul care este foarte disputat: cosmeticele și bijuteriile. Mulți membri sinceri ai Bisericii au renunțat la aceste lucruri doar pentru că “așa spune Biserica”. Acesta este un motiv greșit pentru viața noastră creștină. După cum am văzut în capitolul anterior, nu trebuie să existe reguli arbitrare ci trebuie să existe convingeri personale bazate pe iubire și din dorința de a face plăcere Domnului.

Foarte frecvent, pastorii au fost întrebați: “Ce este greșit cu verigheta mea? Crezi că Dumnezeu nu mă va primi în cer doar pentru că port acest lucru mărunț?” Inima mea a fost descurajată în multe ocazii în fața unor asemenea replici. Vă rog să notați care sunt implicațiile. Cel care pune asemenea întrebări caută să vadă cât de departe poate să meargă cu dorințele egoiste, și totuși să fie admis și în ceruri. Atitudinea sa reflectă o dorință legalistă de a face minimumul necesar.

Dar calea aceasta este greșită, greșită, greșită! Adevăratul creștin nu va întreba: “Cât de puțin trebuie să fac pentru a fi copil al lui Dumnezeu?”, ci “Cât de mult pot să fac pentru a fi plăcut lui Isus, Cel pe care-L iubesc atât de mult?” Aceasta este o atitudine pozitivă care se bazează pe dorința de a face voia lui Dumnezeu cu bucurie, așa cum spune Cuvântul Său. Odată ce inima a fost deschisă astfel, nu rămâne decât a căuta în Scriptură care este voia lui Dumnezeu cu privire la cosmetice și bijuterii.

În Geneza 35,1-4, Dumnezeu a spus lui Iacob să-și ia familia și să meargă la Betel ca să se închine. Acolo era locul unde Iacob se convertise, după ce visase o scară între cer și pământ. Dar înainte de a se prezenta la locul sfânt, Iacob a poruncit casei sale “să scoată

dumnezeii străini care sunt printre voi!” (vers.2). Membrii familiei sale preluaseră obiceiurile păgâne de acasă. Erau câteva obiecte care trebuiau lepădate mai înainte de a veni la altar. Notați care erau acele obiecte: “Ei au dat lui Iacob toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor, toți cerceii care erau în urechile lor: și Iacov le-a îngropat sub stejarul care era la Sihem.” (vers 4). În jud. 8,24, ni se spune că cerceii erau purtați de unii oameni, “pentru că erau ismaeliți”. Contextul arată foarte clar că aceștia purtau podoabe ca un semn al apostaziei lor. Geneza 34 descoperă că fiii lui Iacov au comis grave păcate, și Iacov vine înaintea lui Dumnezeu spre a face ispășire pentru ei și pentru familia sa. Era un timp de cercetare a inimii și pocăință. Se făcea totul pentru îndreptarea relelor și pentru a deschide calea binecuvântărilor lui Dumnezeu. Obiceiul de a purta podoabe păgâne a fost abandonat, idoli și cerceii au fost aruncați.

În circumstanțe asemănătoare a avut loc o reformă în Exod 33,1-6. Un păcat teribil avusese loc în capitolul anterior, când Moise era pe munte, spre a primi poruncile divine. Un mare număr de israeliți se închinaseră vițelului de aur, aducând pedeapsa divină. Moise i-a chemat la pocăință prin cuvintele: Moise a zis: „Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi”. (Ex. 32,29).

În capitolul următor, Moise vine în fața lui Dumnezeu pentru a mijloci pentru poporul care era încă înzorzonat cu podoabele păgâne din ziua păcătuirii lor. Instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat pentru reabilitarea lui Israel includeau schimbarea hainelor, tocmai cum a fost în cazul lui Iacob. “Și Domnul i-a zis lui Moise: „Spune copiilor lui Israel: „Voi sunteți un popor încăpățânat; numai o clipă dacă M-aș coborî în mijlocul tău, te-aș prăpădi. Aruncă-ți acum podoabele de pe tine și voi vedea ce-ți voi face. Copiii lui Israel și-au scos de pe ei podoabele și au plecat de la muntele Horeb. “(Ex. 33,5.6).

Nu este nici un dubiu cu privire la atitudinea lui Dumnezeu față de purtarea acestor podoabe. Dumnezeu care nu se schimbă, le-a spus să lepede acele lucruri și să se prezinte la judecată pentru a răspunde de necredințioșia lor. Este mai mult decât interesant, să vedem că această prohibiție este în legătură cu intrarea lor în pământul promis: “Voi trimite un înger înaintea ta ca să izgonească pe canaaniți, pe fereziți... Eu nu voi merge înaintea voastră căci ești un popor încăpățânat!” (Exod 33,2.3)

Este semnificativ să li s-a cerut abandonarea ornamentelor înainte de intrarea în Canaan. Ne spune aceasta ceva și nouă, cei de astăzi? Fără îndoială că da! Pavel ne asigură în 1 Cor. 10,11 că “Toate aceste lucruri li s-a întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor”. El compară experiența lor de la Marea Roșie cu botezul, în versetul 2, iar în vers 7 și 8 se referă la marea apostazie a lui Israel din Exod 32 când au făcut vițelul de aur. Apoi imediat spune că aceste lucruri s-au întâmplat lor pentru avertizarea noastră. Aceasta înseamnă că Dumnezeu tratează apostazia lor ca să ne învețe ceva. Porunca Lui de a lepăda podoabele înainte de a ajunge în pământul promis, se aplică și nouă care mergem spre Canaanul ceresc. În context paralela este evidentă.

Prima relatare despre folosirea cosmeticelor în Biblie este în 2 Regi 9,30. Mulți se întreabă de unde vine expresia “pictată ca Izabela”. Răspunsul este în acest text. “Când Iehu a intrat în Izreel, Izabela a auzit; și-a pictat fața, și-a împodobit capul și se uita pe fereastră.”

Istoria acestei mârșave regine păgâne care a omorât sute de profeți ai lui Dumnezeu este binecunoscută. Dacă ne referim la obiceiul Izabelei deja condamnăm practica folosirii cosmeticelor. Putem vedea că acesta era un obicei păgân.

Prin profetul Isaia, Dumnezeu pronunță una din cele mai drastice sentințe contra bijuteriilor din toată Biblia. Nicăieri nu vom găsi o mai directă și clară descoperire a voinței lui Dumnezeu despre purtarea de podoabe. În Isa 3,16 avem o listă întreagă de articole specifice pe care le purtau “fiicele Sionului”. Să analizăm dacă lui Dumnezeu, care este același ieri, astăzi și în veci, Îi place purtarea de bijuterii: “Domnul zice: „Pentru că fiicele Sionului sunt mândre, și umblă cu gâtul întins și cu priviri pofticioase, pentru că pășesc mărunțel, și zornăiesc cu verigile de la picior, Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului, Domnul le va descoperi rușinea. În ziua aceea, Domnul va scoate verigile care le slujesc ca podoabă la picioare, și sorișorii și lunișoarele, cerceii, brățările și măhramele; legăturile de pe cap, lântișoarele de la picioare și brâiele, cutiile cu mirosoare și baierele descântate; inelele și verigele de la nas”. (vers 16-21).

Să ne întrebăm cum va lua Dumnezeu aceste lucruri? În capitolul următor, citim: “După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului... cu duhul judecării și cu duhul nimicirii” (Isa 4,4). Să notăm că Dumnezeu se referă la toate acele articole ca la niște “murdării”. Mai departe profetul descrie pe cei care au trecut prin procesul “spălării” de podoabe: “În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim. “ (Isa 4,2.3)

În cuvinte puternice se arată oroarea lui Dumnezeu față de manifestarea mândriei etalată prin purtarea de ornamente. După procesul spălării, Dumnezeu descrie pe femei ca fiind plăcute, sfinte și frumoase. Evident că El nu evaluează frumusețea ca noi. Femeile poartă bijuterii tocmai ca să se facă frumoase, dar Dumnezeu le numește murdării. După ce a înlăturat bijuteriile, El spune despre femei că sunt frumoase și plăcute. Să nu scăpăm din vedere semnificația acestui adevăr. Dumnezeu folosește cuvântul “plăcută” ca să descrie pe Mireasa Sa, Biserica. “Fiica Sionului este o femeie plăcută și delicată” (Ieremia 6,2 - Varianta lui Cornilescu este deficitară: “Pe frumoasa și subțirica fiică Sionului o nimicesc” N.T.)

Evaluând mândria poporului Său, Dumnezeu face următoarea observație: “Înfățișarea feței lor mărturisește împotriva lor, și, ca Sodomiții, își dau pe față nelegiuirea, fără s-o ascundă. Vai de sufletul lor, căci își fac singuri răul! (Isaia 3,9). Nu este loc pentru nici o îndoială despre rușinea purtării de podoabe.

Este bine să notăm că Dumnezeu identifică inelele ca o parte a “murdăriilor fiicelor Sionului”. Despre cel fel de inele este vorba? Demnitarii vor spune: “Inelul meu simbolizează clasa de care aparțin. Nu este un simplu ornament. Dumnezeu vorbește despre alte inele”... Masonii își vor apăra inelul masonic cu aceleași cuvinte: “Dumnezeu nu vorbește despre inelul meu. Este un simbol al apartenenței de loja mea”. Mai sunt inelele purtate drept talisman, inelele de logodnă și inelele de nuntă, care au de asemenea semnificații simbolice. Cât este de ușor să justificăm ceea ce purtăm și să spunem că Dumnezeu nu vorbește despre “inelul meu”. Dar cum putem ști că Dumnezeu nu vorbește despre ceea ce port eu? Nu este oare sfidător să spui că Dumnezeu face o excepție pentru ceea ce port eu, doar pentru că eu nu vrea să renunț?

Ce vrea să spună Dumnezeu când spune “inele”? Se referă doar la anumite feluri de inele?

Am întrebat-o pe mama mea într-o zi acest lucru. Știți că mama mi-a interzis să iau din înghețata pe care o făcea pentru tort, până nu era bine înghețată. Mi-era permis să rad cratița pe margini, dar era o lege a casei că nu puteam să mă înfrupt din conținutul vasului.

Dar într-o zi mama a venit la magazin și mi-a lăsat un frumos tort de ciocolată pe masă. Priveam cum se scurge crema pe margini. Ispita era prea mare, așa că am luat cu degetul din surplusuri, dar nu am fost destul de iute. Mama în acel moment a intrat pe ușă. M-a luat în dormitor în timp ce eu încercat să zădărnicesc inevitabilul. Îmi amintesc cât de greu mi-a fost ca să scap de pedeapsă. Mama a spus: “Ți-am spus că niciodată nu ai voie să iei înghețata de pe tort!” Triumfător, am replicat: “Dar n-ai spus că nu am voie și de pe tortul de ciocolată!”

Sigur că mama nu a fost prea impresionată de logica mea copilărească. Mă întreb cum sună cuvintele noastre în urechile lui Dumnezeu: “Dar Tu nu ai spus inelul de nuntă!”... Și acest lucru este adevărat. Mama a zis: “Tort” iar Dumnezeu spune “inele”, și stăm și încercăm ca un copil să ne justificăm violarea voinței descoperite a lui Dumnezeu.

Dar ce căutăm noi de fapt în Biblie? Nu căutăm să vedem ce Îi este plăcut lui Dumnezeu? Noi nu căutăm să evităm ce îi este plăcut. Singurul nostru scop este să descoperim voia Lui pentru ca s-o îndeplinim. Noi Îl iubim așa de mult încât nu riscăm să facem ceva neplăcut Lui. De aceea creștinul nu trebuie să se întrebe ce fel de inele sunt interzise, ori să caute justificări mergând contra voinței lui Dumnezeu. E vorba de inele. Este clar că dacă un singur inel ar putea fi justificată, atunci toate inelele ar trebui să fie. În Biblie nu găsim nici o indicație pentru purtarea de inel ca simbol al legământului conjugal. Istoria inelului de nuntă este mânăjită de închinarea păgână la soare și de superstiții papale. Nici un argument nu poate avea o greutate mai mare decât acela că inelele nu sunt plăcute Domnului! Un creștin firesc poate spune că nu este clar dacă cineva poate sau nu să fie pierdut din cauza purtării unui inel. Dar creștinul care-l iubește pe Dumnezeu, mai mult decât orice, va răspunde că e destul să știe că nu-i place Iubitului și Celui mai bun Prieten.

Întâmplător, istoria ne dă o imagine foarte clară a relației dintre apostazia Bisericii primare și momentul introducerii inelului de nuntă. Renumitul cardinal catolic John Henry Newman, scrie în 1845 în cartea lui, “Dezvoltarea doctrinei creștine” p. 373: “Constantin, cu scopul de a recomanda noua credință păgânilor, a transferat în creștinism ornamentele pe care le purtau și le-a adaptat... Folosirea templelor, care au fost dedicate sfinților... tămâia, candela, apa sfințită, procesiunile, inelul de nuntă, rugăciunea spre răsărit, icoane... toate sunt de origine păgână, și sfințite prin adoptarea de către Biserică.”

Profetul Ieremia ca și alți scriitori ai Vechiului Testament adaugă și alte lucruri despre oamenii care purtau ornamente artificiale. Biserica este reprezentată printr-o femeie. Când oamenii au căzut în păcat, ei sunt simbolizați de profet printr-o desfrânată sau o soție necredincioasă. “Și tu, pustiito, ce vei face? Te vei îmbrăca în cârmâz, te vei împodobi cu podoabe din aur, îți vei sulemeni ochii; dar degeaba te vei înfrumuseța: ibovnici tăi te disprețuiesc, și vor să-ți ia viața. “ (Ier 4,30).

Prin Ezechiel Dumnezeu simbolizează pe poporul apostaziat, Iuda și Israel prin două desfrânate numite Ohola și Oholiba. Descrie pe care El o face despre podoabele lor arată intenția destrăbălată: “Au umblat chiar după oamenii, care veneau de departe, le-au trimis soli, și iată că ei au venit. Pentru ei te-ai scaldat tu, te-ai sulemenit la ochi, și te-ai gătit cu podoabele tale” (Ezec 23,40).

Osea exprimă același lucru când descrie ipocrizia lui Israel. Din nou necredințioșia este ilustrată printr-o femeie înzorzonată: “O voi pedepsi pentru zilele când tămâia Baalilor, când se gătea cu veriga de nas, cu salba ei, și alerga după ibovnicii ei, uitând de Mine, zice Domnul.” (Osea 2,13).

Din nou și din nou, Biblia asociază folosirea de cosmetice și purtarea de bijuterii cu păcatul, apostazia și păgânismul. Când poporul se depărta de Dumnezeu, își puna podoabe, despre care Isaia spune că “declară păcatul lor”. Nu ducem lipsă de texte care să vorbească fără echivoc că lui Dumnezeu nu-I place aceste lucruri, și le asociază cu depărtarea de El.

În Noul Testament, avem redat același adevăr. Ioan vizionarul de pe Patmos scrie despre o desfrănată îmbrăcată în stacojiu (simbolizând o falsă Biserică), “acoperită cu aur și pietre scumpe, și mărgăritare, avânt în mână o cupă plină de spurcăciuni și cu necurățiile desfrânării ei” (Apoc 17,4).

În contrast cu ea, adevărata Biserică este descrisă în Apoc 12,1 ca o femeie frumoasă, îmbrăcată cu slava soarelui. Această femeie este numită Mireasa lui Hristos în Apoc 21,9. Să notăm că ea nu poartă nici un fel de ornamente. Aceste imagini ale falsei și ale adevăratei religii arată cum evaluează Dumnezeu folosirea podoabelor artificiale.

În sfârșit, două fragmente biblice aparținând lui Pavel și lui Petru afirmă cu claritate care este viziunea Bisericii primare în aceste probleme. Ambele fragmente au constituit rânduiești cu mare influență printre ucenici și în Biserica apostolică. Pavel a scris: “Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sânt evlavioase.” (1 Tim 2,9.10).

Petru a scris la fel, doar că el se adresează în special celor care aveau soți necreștini: “Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentruca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule din aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3,1-4).

Aceste cuvinte ale lui Petru constituie sfaturi prețioase pentru orice soție creștină de astăzi, și se referă la una din problemele cele mai acute cu care o femeie creștină se confruntă, când soții lor nu sunt de aceeași credință. Până unde poate merge o femeie care vrea să placă soțului neconvertit? În ce grad poate compromite adevărul lui Dumnezeu în lucrurile mici pentru ca să poată păstra liniștea în cămin și posibilitatea de a ajuta la câștigarea soțului? Petru este foarte simplu și direct. Să nu compromită absolut cu nimic adevărul și

principiile! Chiar dacă soției nu-i este permis să vorbească despre adevăr, ea își poate câștiga soțul prin “felul ei curat de trai”.

Dar să notăm care trebuie să fie comportamentul soției. Petru ne asigură că ea își va câștiga soțul mai repede dacă își va lepăda podoabele artificiale. Sigur că Spiritul Sfânt va rezolva dilema soției care simte că are nevoie să poarte inelul de nuntă pentru a plăcea soțului, chiar dacă ea știe că aceasta nu place Domnului. Textul spune clar că Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc iar orice decizie poate fi luată mai cu ușurință după aceea. Sute de evangheliști și pastori pot mărturisi acest lucru. Femeile care au adus pe soții lor la credință au fost cele care au ținut la standardele biblice. Cei care nu au reușit să-i câștige au fost cele care au slăbit standardele în lucruri mici, pentru a fi compatibile cu voința soțului lor.

Aceasta pare o contradicție, dar rezultatele sunt demonstrabile. Cât timp soția nu trăiește după toate principiile credinței sale, soțul gândește că acestea nu sunt așa de importante. El nu se simte atras să facă ceva de complezență. Dar dacă ea stă tare pe poziție pentru a plăcea Domnului mai mult decât orice, chiar înfruntând neplăcerea soțului, soțul va ști că este vorba de lucruri importante. Probabil că el nu va spune nimic despre adevăratele lui simțăminte. Poate că va fi indignat la un moment dat, dar va nutri în sinea lui respect și admirație pentru soția conștiincioasă.

Anticipăm aici argumentul pe care îl aduc soțiile care nu vor să renunțe la verighetă. Ele spun: “Nu pot renunța la verighetă deoarece ea declară că sunt măritată. Sunt mândră de soțul meu. Vreau ca oricine să știe că sunt căsătorită, și căsătoria este cel mai sfânt și mai important lucru”. Nimeni nu poate găsi greșeli la aceste simțăminte sincere. Orice soție este mândră de soțul pe care-l iubește. Căsătoria este importantă. Dar să ne punem întrebarea: “Există ceva mai important decât căsătoria în viața cuiva?” Da! Există un singur lucru mai important decât căsătoria unui soț cu soția lui, și acesta este unirea cu Hristos. Cerințele iubirii lui Hristos sunt singurele cerințe care au prioritate față de cerințele iubirii soțului sau soției. În lumina acestor evidente, am descoperit că ornamentele displac Domnului. E adevărat că verigheta spune tuturor că soția este măritată cu soțul ei, dar mai spune ceva... Ea spune că soția a ales să placă soțului ei mai mult decât Domnului. Verigheta descoperă că ea a așezat voința altcuiva deasupra voinței lui Dumnezeu descoperită în Biblie. Astfel, ea poartă o rea mărturie în fața lumii.

Unii pot obiecta că o asemenea concluzie este prea dură! Ei spun: “Tu judeci creștinismul meu printr-un lucru atât de mic!”... Nu este adevărat! Dragostea pentru Dumnezeu se pune la probă, iar Biblia arată clar care este criteriul acestui test. Acest test nu caută să afle dacă păzim poruncile Legii lui Dumnezeu, ci dacă facem sau nu ce îi este plăcut. Iată argumentul: “Și orice vom cere, vom câpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui.” (1 Ioan 3,22).

Să nu uităm aceste două lucruri pe care adevărații creștini le vor face totdeauna. Ei se supun poruncilor directe ale Legii lui Dumnezeu, dar ei merg mai departe căutând să vadă și să facă ce Îi este plăcut. Isus ilustrează acest principiu prin viața și prin învățăturile Sale. El spunea: “Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8,29). Poruncile sunt obligatorii chiar și pentru un om firesc, dar lucrurile mici care plac lui Dumnezeu sunt descoperite numai inimii care iubește pe Dumnezeu. Este un adevăr solemn că cei care vor fi salvați la venirea lui Isus sunt

simbolizați prin Enoh care “a fost mutat de pe pământ, ca să nu vadă moartea. și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”. (Evrei 11,5). Pavel descrie glorioasa revenire a lui Isus în 1 Tes 4,16. Aici arată învierea celor drepti și răpirea sfinților în viață. Dar, vorbind despre sfinții care sunt gata pentru aceste evenimente, Pavel spune: “Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiți tot mai mult în privința aceasta.” (1 Tes 4,1). Una din caracteristicile celor răscumpărați este dorința lor de a plăcea Domnului în toate lucrurile.

Dacă cunoașteți cumva un lucru care este plăcut Domnului, și refuzați să-l faceți, care este de fapt explicația? Voi vreți să fiți plăcuți cuiva pe care-l considerați deasupra lui Dumnezeu. Poate că spuneți: “Dar este un lucru așa de mic!”... Bineînțeles că este un lucru mic, dar prin el dragostea este pusă la încercare. Întrebați pe orice soție despre acest lucru. Soțul poate i-a dăruit o mașină de spălat de ziua ei, și ea apreciază acest lucru. Dar dacă el aduce flori în mijlocul săptămânii și spune: “Tubito, lasă-mă să spăl vasele în locul tău astăzi!”, orice soție va va spune că aceasta înseamnă mai mult decât o mașină de spălat. De ce? Deoarece asta spune ceva despre simțămintele care îl conduc pe soț să facă niște lucruri mici, mai mult decât cele mari care sunt puțin sau deloc așteptate. Dumnezeu este plăcut impresionat când ținem cele zece porunci, dar noi Îi arătăm mai mult iubirea atunci când, pe lângă ținerea poruncilor, Îi suntem plăcuți și în alte lucruri mărunte descoperite în Biblie.

Binele și răul nu au fost și niciodată nu vor fi măsurate prin cantitate. Este vorba de calitatea răului, nu de cantitate, aceea care pune probleme creștinului. Biblia arată că bijuteriile și cosmeticele, inelele, etc., nu plac Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu nu arată ce cantitate de cosmetice este rea, sau ce tip, sau ce număr de inele nu place Domnului. Chiar cea mai mică violare deliberată a voinței descoperite a lui Dumnezeu este foarte serioasă. Ea arată o răzvrătire a inimii împotriva adevărului că Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc. Argumentul favorit al diavolului este: “Un lucru mic nu contează!” Acesta a fost argumentul nebunesc al lui Lot atunci când a fost scos afară din Sodoma. El a cerut permisiunea să meargă în altă cetate. Argumentul lui a fost: “Este așa de mică!” (Gen 19,20). Înțelegeți de ce Lot a dorit să meargă în altă cetate, după ce a pierdut tot ce avea în Sodoma? Același raționament îl au mulți creștini de astăzi. Ei pun în discuție și stau în dubiu cu privire la mărimea inelului sau la cantitate de mândrie.

Satana este fericit când aude pe oameni că se întrebă despre cât de mult pot să violeze voința lui Dumnezeu. Nu uitați acest lucru: Nu gradul devierii de la standardele biblice este atât de important, cât faptul că există o deviație, și aceasta este adevărata problemă. Mărimea pasului nu are prea mare importanță, ci direcția în care te conduce pasul.

Unii spun că pastorii vorbesc despre verighetă, deoarece ei așteaptă de la candidații pentru botez să o scoată înainte de a fi botezați. De fapt experiența arată că nu verigheta este problema. Ea este mai degrabă un simptom a unei probleme mai serioase –lipsa deplinei predări. Când inima este predată, și Dumnezeu este pus pe primul loc în viață, cel convertit nu va permite unui ineluș să stea în calea unirii cu Hristos. Când dragostea pentru Hristos este mai puternică decât iubirea de sine sau iubirea pentru soț sau soție, atunci nimic nu va mai sta în cale, cu atât mai puțin un mic inel de metal...

3. Pietre de poticnire

În acest capitol vom da atenție unui alt argument biblic al subiectului discutat pe care unii îl consideră a fi cel mai convingător. El răspunde obiecției unora care nu sunt încă convingși că bijuteriile displac lui Dumnezeu. Într-un mod foarte explicit, acest argument ar putea demola ultima baricadă, chiar și a inelului de nuntă.

Înainte de a intra în discursul elocvent al lui Pavel, trebuie să stabilim un lucru care este binecunoscut tuturor celor care sunt angajați pe deplin în câștigarea sufletului lor. Cei care persistă în a purta podoabe, după ce au devenit membri ai Bisericii, devin responsabili prin așezarea unor pietre de poticnire în calea sufletelor. Orice evanghelist sau pastor îți poate frânge inima cu povestiri despre bărbați și femei care s-au descurajat poticnindu-se de acei membri ai Bisericii. Mai înainte de a cunoaște toate standardele biblice, acești candidați sunt uluiți când văd membri botezați și uneori slujbași ai Bisericii, care poartă inele sau alte podoabe. Mulți se întorc dezamăgiți și refuză să intre în Biserică.

Unii pot spune că n-ar trebuie să se uite la oameni, ci să accepte adevărul pentru că este adevărat... Au dreptate, dar să ne amintim că noi lucrăm pentru sufletele care caută crăpături în mesajul nepopular al Bibliei. Este datoria noastră să închidem orice crăpătură cu răbdare și să prevenim orice argument așa ca în final ei să accepte adevărul în supunere deplină. E cert că acești oameni au dreptul să se aștepte ca membrii Bisericii să practice ceea ce ei predică. Membrii cei inconsecvenți pot contracara luni de studiu și de pregătire. Nimeni nu are dreptul să fie o piatră de poticnire pentru semenul său.

Pavel scria o solemnă avertizare pentru cei care ar putea descuraja un singur suflet în creșterea lui. "Să nu ne judecăm unii pe alții, ci mai degrabă să judecăm ca nimeni să nu fie o piatră de poticnire sau un prilej de cădere în drumul unui frate" (Rom 14,13). Isus vorbește aproape la fel cu excepția că El descrie enormitatea acestei fapte. Și poate că aceste cuvinte vor avea o mai mare însemnătate pentru noi dacă avem în minte pe instructorii de la Școala de Sabat copii: "Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării." (Matei 18,6). Într-adevăr, serioase cuvinte! Dar nu mai serioase decât paguba pe care o descrie – călăuzirea greșită a aceluși copil care privește la instructori ca exemple. Uneori fetele se miră de standardele biblice referitoare la inele, când văd un inel în degetul unui învățător preferat.

Într-o Biserică, o învățătoare care purta verighetă era idolatrizată de o fetiță din clasă. În timpul serviciilor divine ea se simțea bine stând alături de învățătoare și de soțul ei. Pentru că nu aveau copii, cei doi erau bucuroși s-o lase lângă ei. Uneori fetița își făcea de lucru cu obiecte din poșeta învățătoarei, dar având o natură afectuoasă, deseori îi lua mâna și o ținea în mâinile ei, mult timp. În timpul unei predici, fetița îi scoase verigheta și o puse pe degetul ei. Oarecum deranjată, învățătoarea îi luă inelul și-l puse la loc.

Săptămână după săptămână, spre regretul ei, observa cum fetița era tot mai obsedată de inel. Se purta cu tandrețe, îl mângâia, și adesea încerca să-l scoată cu discreție, ca să-l pună pe degetul ei. Marea fascinație a fetiței pentru inelul de aur a devenit îngrijorare. Cunoșcând învățătura Bibliei despre ornamente, conștiința ei a început s-o mustre și a încetat să-l mai poarte. Nu se mai putea bucura de serviciul divin, când vedea cum atenția fetiței este atrasă

de către un inel. Având convingerea că așezase o piatră de poticnire în calea copilului, și-a scos verigheta o dată pentru totdeauna. Mai târziu a povestit această experiență pastorului și a descris simțămintele de vinovăție care au tulburat-o pentru că pusese o ispită înaintea unei fete nevinovate.

“Dar nu văd ce poate fi greșit cu inelul. De ce să fiu ipocrit și să-l scot doar pentru ca altcineva să nu se poticnească?” Pavel răspunde la aceasta în 1 Cor 8,1-13. Tot capitolul respectiv este preocupat cu problema cărnii jertfite idolilor. Biserica primară era serios tulburată de această problemă. Creștinii dintre neamuri care veniseră de la păgânism, credeau că este rău să mănânci carnea aceea, deoarece le reamintea jertfa de mâncare adusă idolilor. Chiar acum când erau creștini, ei simțeau că dacă mănânci, însemna o legătură cu idolul respectiv. Pe de altă parte, creștinii iudei care au venit la creștinism din iudaism, credeau că acea carne era bună de mâncat. Dacă carnea nu era “necurată”, și dacă se vindea alături de celelalte cărnuri pe piață, creștinul venit dintre iudei o cumpăra fără nici o problemă de conștiință.

Controversa a devenit atât de dură între cele două grupuri încât Pavel o tratează pe larg în 1 Corinteni 8. Să notăm concluzia: “Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu... Dar nu toți au cunoștința aceasta. Ci unii, fiind obicinuiți până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol; și cugetul lor, care este slab, este întinat... Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștința, că șezi la masă într-un templu de idoli, cugetul lui, care este slab, nu-l va împinge pe el să mănânce din lucrurile jertfite idolilor? Și astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta: el, fratele, pentru care a murit Hristos! Dacă păcătuiești astfel împotriva fraților, și le răniți cugetul lor slab, păcătuiești împotriva lui Hristos.” (1 Cor 8,4-12).

Aceste versete grave, care se concentrează asupra iubirii altora, se aplică chiar cu mai mare forță celor care se simt liberi să poarte inele în Biserică. Aplicația e mai puternică deoarece podoabele sunt condamnate de Dumnezeu, în timp ce carnea jertfită idolilor nu era condamnată. Totuși Pavel spune că era păcat deoarece era o piatră de poticnire, sau un obstacol pentru altcineva. Pentru că inelele pot fi pietre de poticnire pentru cineva, ajungem la concluzia că o asemenea faptă este de asemenea un “păcat împotriva lui Hristos”.

Astfel ajungem din nou la tema centrală a acestui studiu – iubirea. Dacă privim la standardele creștine din punctul de vedere al iubirii lui Dumnezeu și al dorinței de a-I fi plăcuți Lui, sau al iubirii pentru fratele nostru, rezultatul este același. Ideea este a pune egosul mai prejos de orice alt lucru. O religie bazată pe iubire nu va fi satisfăcută doar prin îndeplinirea literei poruncilor divine, ci va căuta în Cuvântul lui Dumnezeu zilnic să vadă care sunt lucrurile plăcute Lui. Ioan ne reamintește. “Noi păzim poruncile Lui și facem acele lucruri care sunt plăcute în ochii Lui” (1 Ioan 3,22).

Să punem o întrebare de control: Este vreun dubiu cu privire la purtarea de ornamente? Textele studiate sunt suficiente sau nu? Un cuplu mi-a spus într-o zi: “Nu suntem convinși că Dumnezeu ne va primi în cer din cauza purtării unei bijuterii”. Atunci i-am întrebat: “Dacă nu credeți că veți fi pierduți din cauza inelului, atunci credeți că există texte biblice care cel puțin ridică întrebări cu privire la deplina aprobare a lui Dumnezeu?”

“O, da! Dar nu putem spune decât că problema este puțin încetoșată”. Următoarea mea întrebare a fost: “Credeți că purtarea unui inel ar putea fi cam 10% neplăcută lui Dumnezeu?” După un moment de gândire, amândoi au fost de acord. Am continuat: “Dacă ați sta pe marginea bazinului de botez pentru a vă preda viața Domnului, ați vrea să păstrați cele 10 procente și să nu fiți plăcuți pe deplin Lui, în timp ce El Și-a dat întreaga viață pentru voi?”...

Încet, și-au plecat capetele și au început să-și scoată inelele. “Nu, a zis soțul, noi nu vrem să lăsăm nici cel mai mic procent spre a nu fi plăcuți lui! Vrem să mergem în toate lucrurile cu Isus. Dacă e vreo îndoială, atunci să fie în favoarea Lui!”

Nu încerc să spun că supunerea este ușoară. Isus a spus: “Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze” (Luca 9,23). Dacă spunem NU egosului nostru, este tocmai ceea ce Isus a vrut să zică. El a spus că fiecare din noi vom avea o luptă cu orice lucru la care egoismul nu vrea să renunțe. Cel care vine la Hristos și învață care este voia Lui, se va lepăda de sine și va spune NU acelor lucruri pe care firea vrea să le păstreze. Aceasta înseamnă lepădare de sine. Unii oameni cad la probă într-un punct, alții în alt punct. Am văzut pe unii oameni care nu se puteau lepăda de sine în privința banilor. A te supune lui Dumnezeu înseamnă uneori să-ți pierzi slujba sau să-ți micșorezi salariul, și ei nu erau dispuși să spună NU iubirii lor de bani. Alții trebuie să renunțe la prieteni pentru a-L urma pe Hristos, și ei nu sunt dispuși să renunțe la prietenii lor. Apetitul stă în calea celor care nu sunt dispuși să se lepede de alcool, tutun sau carne necurată, așa cum este arătat în Biblie. Unii nu rezistă la probă când e vorba de vanitate sau mândrie. Nu sunt dispuși să se lepede de sine și să renunțe la îmbrăcămintea atrăgătoare.

Este interesant să vezi cum adevărul alungă pe oameni de la evanghelizări. Nimeni nu se retrage până când cerințele lui Dumnezeu nu sunt prezentate cu claritate și ei înțeleg că Dumnezeu cere o schimbare a vieții și a obiceiurilor. Dacă nu se predică tot Cuvântul lui Dumnezeu, mulți ascultători răspund cu plăcere invitației. Dar începe o luptă aprigă atunci când adevărul îi provoacă la schimbări. Încercarea Sabatului, a zecimii, a dietei ridică probleme. Dar, foarte ciudat, cea mai mare bătălie începe atunci când voința lui Dumnezeu se atinge de sfera mândriei personale. Vanitatea este profundă. Iubirea de sine are o mie de fețe și se expune pe sine în multe moduri foarte subtile.

Să notăm că Satana folosește egoismul pentru a da ultima luptă disperată împotriva voinței lui Dumnezeu. Numai cei care iubesc pe Hristos cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, vor fi capabili să facă 100% predarea care se cere. Cei mai fericiți oameni din lume sunt cei care nu pun absolut nimic în calea lor care nu este plăcut lui Dumnezeu.

Am spus că cei care caută să placă Domnului sunt cei mai fericiți. Isus a spus: “Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15,10.11). Nu e de mirare că cei predați lui Dumnezeu sunt ușor de recunoscut. O lumină sfântă și o bucurie deplină strălucesc din lăuntru lor, care le schimbă înfățișarea exterioară. Cu toate că au lepădat ornamentele lumesti, ei au podoabele Spiritului Sfânt, care se pot identifica. Unele femei se simt goale după ce au lepădat bijuteriile, dar curând descoperă că Dumnezeu înlocuiește

artificialul cu ceea ce este real. David a scris: “Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu ți se umple fața de rușine.” (Ps 34,5).

Această privire către Dumnezeu a nou-născutului creștin este cea care face lumea să se uimească. Pentru fiecare lucru lepădat, copilul lui Dumnezeu primește un înlocuitor spiritual. Pavel spune: “Să lepădăm faptele întunericului și să îmbrăcăm armele luminii!” (Rom 13,12). Și să observăm cât poate fi de dramatică această schimbare când e vorba de hainele și podoabele noastre. Mireasa lui Hristos primește o atenție specială. Isaia pune în contrast haina de nuntă a poporului lui Dumnezeu cu haina lumii. “Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” (Isa 61,10). Când ne-am unit cu Hristos și am luat Numele Lui, nu trebuie să ne mai împodobim pe noi înșine ca miresele și ca mirii de pe acest pământ. Atunci primim cu bucurie “haina mântuirii” și “mantaua neprihănirii”. Aceasta face ca fața să fie strălucitoare și înfățișarea exterioară radiantă, uimește lumea.

Acest punct merită toată atenția. Fața are multe de spus cu privire la caracterul și experiența unei persoane. Cel mai puternic martor pentru Hristos poate fi o înfățișare plină de lumină. Unul din cele mai convingătoare argumente pe care l-am auzit folosit împotriva folosirii cosmeticelor era bazat pe acest fapt. Frances Parkinson Keyes, cunoscutul autor catolic, explica de ce ea nu se atinge niciodată de podoabe sau cosmetice: “Se prea poate că anii au așezat riduri pe față, în jurul ochilor sau a bărbiei. Într-o anumită perioadă au fost dureri sau bucurii, plăceri sau regrete, viață și moarte. Femeia a luptat și a supraviețuit, a căzut și s-a ridicat. Și-a pierdut și și-a redobândit credința. Ca rezultat este mai înțeleaptă, mai bună, mai răbdătoare și mai tolerantă decât la tinerețe. Simțul umorului s-a copt, viziunea s-a lărgit, compasiunea a devenit mai adâncă. Și toate aceste lucruri trebuie să se vadă. Dacă încercă să ștergă ceea ce este un semn al anilor, ea riscă să distrugă în același timp marca experienței și a caracterului.”

Ce adevăr tulburător! Femeile creștine poartă cu sine un martor prin expresia feței lor. Neprihănire, demnitate, puritate și credință în Dumnezeu – aceste atribute sunt clar exprimate prin înfățișarea exterioară. Poate că asta a vrut Isus să spună: “Lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor ca ei văzând faptele voastre bune să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat 5,16). Lumina spirituală și strălucirea unei fețe netransformate prin lucruri artificiale are o mai mare putere de atracție decât multe predici sau studii biblice.

Am făcut acest studiu pentru a arăta că doar iubirea ne conduce la Biblie ca să căutăm să fim plăcuți lui Dumnezeu. Putem să studiem și alte standarde creștine. Aceleași principii sunt valabile în legătură cu dansul, filmele, jocurile de noroc, dieta și îmbrăcăminte. Se poate arăta cu aceeași claritate că aceste standarde înalte ale Bisericii nu se bazează pe hotărârile unor comitete, ci pe voința descoperită a lui Dumnezeu. Să ne ajute Dumnezeu să găsim cea mai mare plăcere și bucurie în îndeplinirea acelor lucruri care sunt plăcute Lui.